

vazným, dle něhož obžalovanému šlo o to, aby předložením zfalšovaného vysvědčení uvedl ředitelství státních drah ohledně svého předběžného vzdělání v omyl. Zmateční stížnost vyslovujíc také blíže nijak nedolíčené a právně naprosto bezpodstatné pochybnosti v příčině otázky, zda ředitelství státních drah požívá, pokud jde o řádné provádění předpisů služebního řádu, zvláštní zákonné ochrany, namítá v dalším, že obžalovaný onoho vysvědčení (vysvědčení IV. třídy reálné školy) vůbec nepotřeboval, jelikož měl prý průkaz o absolvování třetí třídy školy měšťanské a vysvědčení od železničního a telegrafního pluku; dle § 6 služebního řádu však, jak i rozsudek uvádí, k dosažení místa podúředníka (u státních drah) není třeba, aby bylo vykázáno absolvování nižší střední školy, nýbrž stačí výkaz vojenské hodnosti poddůstojnické. V tomto směru plně stačí, pokudáže-li se na podrobné a veskrze případné úvahy, jimiž obdobná obhajoba obžalovaného uváděna je již v rozhodovacích důvodech rozsudkových na pravou míru v ten smysl, že, i kdyby k dosažení toho kterého místa podúřednického u dráhy, o něž se obžalovaný ucházel, byla stačila hodnost poddůstojnická, je přece na bíledni, že dráha si zvolí takového uchazeče, který prokázal lepší a vyšší vzdělání. Těmito úvahami zajisté plně odůvodněn jest rozsudek ve svém výroku, dle něhož obžalovaný zjištěným způsobem jednak v úmyslu, aby stát, po případě ředitelství státních drah při řádném provádění předpisů o přijímání a ustanovování osob schopných pro železniční službu v omyl uvedl. Bezpodstatnou je konečně i námitka zmateční stížnosti, která ostatně ve skutkových zjištěních rozsudkových ani podkladu nenalézá, že totiž obžalovaný IV. třídu reálné školy navštěvoval. Sama stížnost připouští, že obžalovaný ze třídy té neobdržel vysvědčení, je pak na bíledni, že pouhá návštěva té které třídy bez vysvědčení není na rovni jejímu absolvování. Dle § 6 služebního řádu vyžaduje se ale k dosažení místa podúřednického u dráhy absolvování nižší střední školy, tedy čtvrté třídy školy takové. Neodůvodněna jest i námitka, kterou obhájce přednesl při veřejném roku, že v tomto případě nelze vůbec mluvit o falšování veřejné listiny, poněvadž vysvědčení, které stěžovatel falšoval, bylo vydáno soukromým ústavem. Již nalézací soud zjistil, že soukromá reálka v Olomouci, jejíž vysvědčení stěžovatel falšoval, měla právo veřejnosti, jak to vysvítá i z vysvědčení samého, dle kterého má vysvědčení toto podle výnosu bývalého ministerstva kultu a vyučování ze dne 5. února 1906, č. 3857 touž platnost jako vysvědčení státních reálek. Že by pak státní reálka neb ústav se mu rovnající, nebyly veřejnými úřady, oprávněnými k vydávání vysvědčení v oboru jejich působnosti, nemohl obhájce popřít ani při veřejném roku. Správný jest proto názor nalézacího soudu, že stěžovatel předložil veřejnou zfalšovanou listinu.

Čís. 962.

Spolupachatelem zločinu smilstva dle § 129 I b) tr. zák. jest i ten, kdo trpí na svém těle smilné činy osoby téhož pohlaví, třebas by při tom neměl pohlavního požitku.

(Rozh. ze dne 16. října 1922, Kr II 732/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Olomouci ze dne 27. srpna 1921, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem podle §§ 8, 129 I b) tr. zák.

Důvody:

Zmateční stížnost vychází z názoru, zásadně správného, že se ke skutkové podstatě zločinu smilstva ve smyslu § 129 I b) tr. zák. vyhledává úkon, směřující k pohlavnímu ukojení. Stížnost vytýká s hlediska důvodu zmatečnosti čís. 5 § 281 tr. ř. především, že se v rozsudku pro zjištění, že šlo o pohlavní ukojení, neuvádějí vůbec žádné důvody, pokud se týče, že rozsudek není v tom směru odůvodněn dostatečně, ba že se rozsudek vůbec o tom nezmiňuje, že šlo o pohlavní ukojení; stížnost dovozuje zároveň, že pro úmysl, směřující k pohlavnímu ukojení, není ani důkazu; onen muž, s nímž stěžovatel dle rozsudku smilstvo tropil, že nebyl zjištěn a nemohl tedy ani býti vyslechnut, stěžovatel sám pak že onen úmysl popřel. Dále spatřuje zmateční stížnost rozpor, činící rozsudek rovněž zmatečným dle čís. 5 § 281 tr. ř., v tom, že se v jeho rozhodovacích důvodech praví, že dle přesvědčení soudu odebral se stěžovatel do sadů ne sice v úmyslu, aby s oním cizím mužem smilstvo tropil, že však později přišel na tu myšlenku a že trpěl, aby se cizinec na něho přitlačil a se po něm povaloval. Dovolávajíc se konečně důvodu zmatečnosti čís. 9 a) § 281 tr. ř., zmateční stížnost tvrdí, že soud zjistil pouze, že onen neznámý muž dal stěžovateli do ruky svůj úd, stěžovatel pak že utekl, to však, co se dle zodpovídání se stěžovatelem dále stalo, nebylo prý ani pokusem zločinu smilstva, neboť stěžovatel prý se proti jednání neznámého bránil a zůstal, když strážník muže toho zapudil, seděti. Úmysl pohlavně se ukojiti měl prý snad neznámý, stěžovatel prý úmyslu toho neměl. Zmateční stížností oprávnění přiznati nelze. Rozsudek zjišťuje, že se stěžovatel kritického dne kolem 11. hodiny noční setkal u sadů s neznámým mužem, že si oba sedli v sadech na lavici a že za rozhovoru dal onen muž stěžovateli do ruky svůj úd; že stěžovatel sice na to s lavice vstal a od muže odešel, že však zůstal státi opodál, načež si s ním na jeho vyzvání sedl na druhou lavici, kde se muž na stěžovatele přitlačil a se po něm povaloval, což stěžovatel trpěl, a při čemž bylo od nich slyšeti zvláštní mlaskání, jakoby se někdo hubičkoval, konečně že při příchodu strážníka stěžovatel měl kalhoty rozepnuté a že strážníkovi na jeho dotaz udal, že ten druhý se chtěl na něm odpravit. V rozsudkových důvodech se sice počínání obou mužů neoznačuje výslovně jako úkony, směřující k pohlavnímu ukojení, a rovněž nezjišťuje se v nich výslovně, že se úmysl obou, pokud se týče úmysl toho neb onoho nesl k ukojení pohlavního chtíče; důsledně neobsahuje ovšem rozsudek v tom směru ani žádných zvláštních důvodů. Než takového výslovného označení vyličeného jednání, pokud se týče onoho zjištění a zvláštního odůvodnění nebylo vzhledem ke skutkovým okolnostem zjištěným rozsudkem ani zapotřebí. Jeť počínání obou účastníků, osob to téhož pohlaví, samo o sobě tak význačné, že nemohlo ani dáti vzniknouti pochybnostem o tom, že zejména onen neznámý zamýšlel ukojiti tělesným stykem se stěžovatelem své pohlavní chtíče. Že sám stěžovatel cíl a počínání neznámého takto pojímal, tomu nasvědčují slova, pronesená jím dle rozsudkového zjištění vůči strážníkovi, že se ten druhý

chtěl na něm odpraviti. Stačí proto plně rozsudkový závěr, že tu šlo o činy, které měly vésti ke spáchání smilstva ve smyslu § 129 I b) tr. zák. Pokud pak jde zejména o stěžovatele, tu opravňovalo zajisté rozsudkové zjištění, dle něhož stěžovatel ještě po té, kdy mu byl neznámý dal do ruky svůj úd, si s ním na jeho vyzvání znovu na lavici sedl, soud k závěru, že stěžovatel přišel na myšlenku, že by byla příležitost, s mužem tím tropiti smilstvo, při čemž dokonce je na snadě i závěr, že stěžovateli tehdy šlo již o ukojení vlastního pohlavního chtíče, že však aspoň, jak se praví v rozsudkových důvodech, trpěl, maje při tom poklopec otevřený, aby cizinec se naň přitlačil a se po něm povaloval. Je pak nepochybné, že i toto posléz vyličené chování se stěžovatelovo, trpění smilných úkonů na svém těle jinou osobou téhož pohlaví, vyplňuje vzhledem k jasnému znění zákona »s osobami téhož pohlaví« skutkovou podstatu zločinu smilstva proti přírodě ve smyslu § 129 I b) tr. zák., jehož spolupachatelem je dle něho také ten, kdo, aniž by při tom pocítoval pohlavní požitek, na svém těle smilné činy trpí. Nesejde tudíž na tom, choval-li stěžovatel úmysl, směřující k ukojení vlastního chtíče pohlavního.

Čís. 963.

K náboženskému výkonu ve smyslu § 303 tr. zák. náleží též kázání, třeba se týkalo dějin církevních, práva církevního atd.

(Rozh. ze dne 20. října 1922, Kr I 1034/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Chrudimí ze dne 8. července 1921, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem proti veřejnému řádu a pokoji dle § 303 tr. zák. — mimo jiné z těchto

důvodů:

Po věcné stránce (čís. 9 a) § 281 tr. ř.) uplatňuje stížnost, že zde nejsou náležitosti ani subjektivní ani objektivní skutkové podstaty přečinu § 303 tr. zák. (urážka náboženské společnosti zákonem uznané). Namítá, že za služebníka náboženského ve smyslu citovaného § lze pokládati jen takového kněze, který vykonává bohoslužebné obřady, tedy i úřad kazatelský, ve smyslu platného práva církevního a církevních předpisů synodálních; Pater M. však propagoval prý z kazatelsky zásady, katolické církvi cizí, dosavadnímu jejímu učení odporující; nebyl tudíž při bohoslužebném výkonu. Jeho kázání bylo prý trestné dle druhého odstavce § 303 ve znění zákona z 20. února 1919, čís. 111 ř. zák., poněvadž propagoval s kazatelsky požadavky určité strany — reformního duchovenstva římskokatolického — obžalovaný byl oprávněn ho zakřiknouti, aniž by se prohřešil proti prvnímu odstavci § 303 tr. zák. Stížnost není oprávněna. Předmětem ochrany § 303 první odstavce tr. zák. se stává kněz každé státem upravené církve a náboženské společnosti, jakmile, oděn jsa vnějšími odznaky svého úřadu, se chystá veřejně vykonávati bohoslužebný obřad a jest jím potud, pokud ho tento úkon přivádí do styků s obecností. K náboženskému výkonu ve smyslu zákona dlužno počítati také kázání, jehož